„Jelui zit hier alleraardigst," beweerde Karel, terwijl hij zich behaaglijk in een reusachtigen eiken armstoel uitstrekte.

„Ja, het is een best hokje," lachte Ben gemoedelijk, „niet al te leelijk, hoop ik, al heeft het boeltje welbezien niet veel om het lijf, maar „waar liefde woont" .... zeg ik maar. Enzoovoorts. Je kent het oude vers ..."

Bevreemd keken en luisterden de gasten. Zij waren bij lange na nog niet op deze nieuwe omgeving ingesteld.

Tante Do, de gastvrouw, diende kopjes koffie rond.

„Waar zijn de kinderen ?" vroeg de bezoekster plotseling, rondziend.

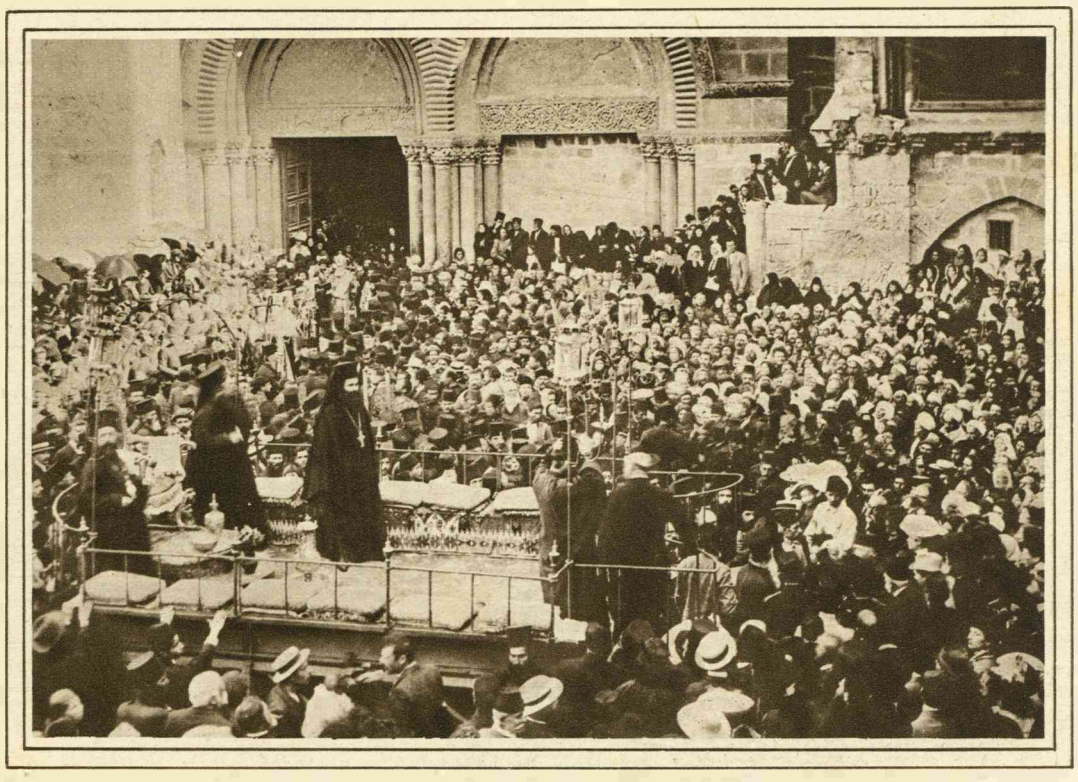
„O, wees daar maar niet ongerust over, die zijn achter aan het spelen," viel oom Ben in, „daar hoef je vandaag nu eens geen zorg over te hebben. Jelui vrouwen kunt ook geen oogenblik zonder je kinderen," voegde hij er lachend plagerig aan toe.

Maar de moeder scheen deze veronderstelling wel belèèdigend te vinden.

„Neen, ongerust ben ik nooit over hen," viel ze vrij scherp uit. „Het was alleen om te weten wat ze hier uitvoerden. Thuis heb ik wel wat anders te doen dan aldoor die kinderen na te rijden. Ik zou er ook geen lust in hebben. Dank je."

„Tot je dienst," lachte Ben, „maar je meent het niet. Nee, nee, je mèent het niet."

En, wonderlijk, wonderlijk, er was zoo iets stelligs, zoo iets van onwankelbare overtuiging in zijn blijmoedige woorden, dat de gasten beiden wat verward werden. Nog nooit hadden ze zoo eensklaps als in een fellen lichtschicht gezien : hun betrekkelijke onverschilligheid voor hun kinderen, een onverschilligheid die als vanzelf gekomen was door hun eigen egoïstische, wereldsche leefwijze. De vader en de moeder leefden elk op zichzelf, voor zichzelf, hij voor zijn vrienden en sociëteit, de vereenigingen waarvan hij lid was ; zij voor haar vriendinnen, haar toilet, haar wandelen en tea's in de stad ; ze hadden niets gemeenschappelijks, het hoogste gemeenschappelijke, dat tusschen echtgenooten denkbaar is, de kinderen, zij zagen ze bij hun levenswijze als een last, een dagelijksche belemmering. En wonderlijk, wonderlijk, zij durfden beiden hier in deze omgeving op Ben's woorden niet antwoorden ..... En ze zwegen, huiverend om op dit pijnlijk onderwerp verder in te gaan.

HET PAASCHFEEST IN JERUZALEM.

Het feest der voetwassching bij de Grieksch-Orthodoxen. De Patriarch komt van de Heilige-Grafkerk.

Het gesprek stokte even, maar de vroolijke Ben had zijn gasten al meegelokt naar den achtertuin.

„Ze zijn nu aan het zoeken. Ik heb hun paascheieren mijlen ver weggestopt," gekte hij, „en nu moeten zij maar zien dat ze ze vinden."

En het werd een gejoel en een gelach, een koddig heen-en-weer-gevlieg, een nauwlettend speuren en snuffelen in het lange gras, onder de heesters, tusschen de boomtakken, overal, en een wild gejuich klonk op, wanneer een gekleurd of met kalkeerprentjes beplakt ei zegevierend te voorschijn werd gehaald.

Ben hitste de kinderen aan, sprak hun moed in, gaf hun wenken en mallende raadgevingen, en genoot niet minder dan zij.

Karel en zijn vrouw stonden perplex van het gedrag van Rie en Dick. Die liepen blootshoofds met roode gezichten en verwarde haren mee te dollen en te jubelen en te snuffelen en te tasten, en hun geestdrift bij een goede vondst was al niet minder dan die van de twee neefjes. Rie en Dick, in den aanvang van het samenzijn-met-hen nog wat weigerachtig, hadden echter al heel spoedig hun uiterlijke ouwelijkheid verzaakt, en waren uitgelaten en dol van pleizier.

De gastvrouw kwam waarschuwen, dat de koffietafel klaar was, en in een opgewekte stemming nam men plaats aan den disch. Alleen Karel en zijn vrouw waren wat stil ; een schok had hun gelijkmatige plechtige alledagsleven uit het evenwicht geworpen ; al wat ze hier nu zagen in deze omgeving was als een stille wenk voor deze van elkaar vervreemde, in zichzelf opgesloten ijdele menschen, hoe een gezin met kinderen juist wel gelukkig kon zijn. Een vage beklemming had hen aangegrepen bij het zien van Dick en Rie, de zoo in allerlei vormpjes en houterigheidjes verstarde kinderen, die nu plotseling na een halfuur omgang met deze heerlijke, levenslustige robbedoezen zich wat zij noemden vergeten hadden, en zelf net zulke onstuimige drukteschoppers, zulke echte, èchte kinderen bleken als je maar denken kon. In hun ziel waren Karel en Eef eigenlijk geërgerd, diep geërgerd; de tegenstelling tusschen hunne levenswijze en die van Ben's gezin was te hevig Doch er was hier een geest heerschend, zoo vriendelijk, zoo echt menschelijk dat zelfs de afkeerige stijve gasten er niet aan ontkwamen : de stemming van levensblijheid in dit gezin deelde zich ook aan hen mede ; zooals in de luwe lente de meest verstokte koukleum zijn vensters voor de heerlijke buitenlucht ten slotte opent, zoo openden allengs de twee in vooroordeelen verkilde menschen hun zielen voor de verrukkelijke atmosfeer van dit gezin.

Wel ergerden ze zich nog nu en dan, doch allengs werd de ergernis geringer, of beter nog : gaandeweg kwamen zij zoover, dat zijzelven met de anderen om hunne, gewaande, ergernisjes lachten. — Het ging aan de koffietafel allerprettigst toe. Oom Ben had min of meer de leiding, al moet erkend worden, dat het hem door de kinderen niet altijd even gemakkelijk werd gemaakt, zich als chef te handhaven.

De kinderen deden zich tegoed aan de eieren, het heerlijk versche paaschbrood, indrukwekkend dik besmeerd met de eerste grasboter door tante Do. Op de tafel stonden zes boterschaapjes met palmtakjes versierd, en bij elken slag met het mes was het raak. — „Nu den kop eraf," jubelde Jaap.

„Ik wil ook een kop hebben, maar een met een hals eraan," riep Rie.

„Hier, kind, en met een paar pond schouder ook," malde oom Ben, terwijl hij een nieuwe rozijnenboterham voor zijn nichtje smeerde.

„Ik krijg ook een kop," juichte Dick, „mijn kop eraf als ik den kop van den volgende niet krijg."

Zijn vader en moeder schrikten ervan. „Wat een uitdrukking," zei moeder met een beetje boos gezicht.

„Ja, maar hij gaat eraf, en dadelijk," riep oom Ben, terwijl hij met de opgeheven broodzaag op Dick toeliep, en hem reeds bij den nek greep met de andere hand.

„Neen, Ben, ga nu zitten," vermaande hem zijn vrouw, „de kinderen worden te wild. En Karel en Eef zijn dat niet gewoon."

Karel en Eef reageerden daar niet erg op. Het klonk hun in de wonderlijke stemming, waarin zij thans waren, eigenlijk als een verwijt, een terechtwijzing.

„Nu, Karel zal ook wel eens met zijn jongens stoeien," ... zei Ben. — „Neen, oom, nee, hoor," vielen Dick en Rie tegelijk uit. „Pa heeft daar nooit tijd voor. Pa is altijd uit, hè," zei Rie gemelijk.

Hun vader kreeg een gevoel van ... van een weinig schaamte.

„Nu ja, maar dan is je moeder er toch,"... lachte tante Do, die eigenlijk de toedracht niet wel begreep.

„Moeder is ook meestal uit, hè. We zitten meestal bij de meid overdag,"

HET PAASCHFEEST IN JERUZALEM.

De Gouverneur van Jeruzalem en zijn staf steken de handen uit tot het gebed.